

Een omhelzing vol walging en wellust.
Zijn bewust
gespeelde verontwaardiging.
Het haar geheel omplooiend doek, haar woedetooi.
Haar trots, haar schaamte,
de deur achter haar vlucht, die dichtslaat.

(Het dagboek
dat opengaat.)

Zit hij daar, in ochtendjas, op de rand van het dorre bed –

*een hondje op zijn kleedje,
lui op z'n zachte zij, het onzichtbaar kwispelen, klop-
klop, grote ogen, vochtige,
onweerstaanbare snuit... neem mij –*

tot de lading tot hem doordringt, het scenario wordt geschreven.

Hij wordt, begin van het eind, voorbij gerend
door wie straks nooit meer om nooit meer te grijpen is.
De regen.

Het plan mag achterhaald zijn,
hij is zichzelf al tijden te buiten getreden.

Onno Kosteners

